

kommer til Overveielse gjennem en særskilt Lov: Hvorledes skal den danske Armee munderes, for at kunne være parat til i paakommende Krigstid at træde under Vaaben, uden at det skal koste Staten for Meget? saa vil man komme over paa et ganske andet System end det, som her forfølges. Den sidste ærede Taler har gjort opmærksom paa, hvilket ogsaa Krigsministeren sidst har meddeelt, hvor store Beholdninger det er, der anses for nødvendige, for at Armeen nogensinde kan være paa rede Haand til i fornødent Antal at træde under Vaaben, naar Krig kommer paa. Man maa lægge Mærke til, at Spørgsmaalet ikke er om denne Sum, hvorfor disse Gjenstande anskaffes, men det er det aarlige Rentetab for den udlagte Sum, det er den aarlige Vedligeholdelse, og det er endelig det Tab, som altid maa følge med en Forandring af Former, Snit, Farve etc. Naar saadanne Forandringer af Former, Snit og Farver hændelsesviis indtræffe, ligesom en Krig bryder ud, saa har det ikke meget paa sig; thi i Løbet af eet Aar har man da flidt Alt op, hvad man havde, og de nye Anskaffelser see saa efter de nye Former; men, naar derimod saadanne Forandringer foregaae i Fredens Stjød, saa medfører det ganske betydelige Beføstninger; thi, skal man i Fredens Stjød foretage en saadan Forandring med Former, Snit og Farver, saa vil der til Tjeneste i Fredstid hengaae 8 à 10 Aar, inden det vil opslides; men at foretage en Forandring, som behøver 8 à 10 Aar for at være fuldbyrdet, det vil Enhver see er i sig selv en Urimelighed; thi, forinden de 8 à 10 Aar ere omme, er det høist sandsynligt, at man igjen tænker paa Forandringer. Der er et System, som har været anvendt med Held, og det eneste, der har været anvendt med Held i alle mindre Stater, som have været nødte til at være fattede paa at have store Armeer, og det er, at dele sit Munderingsvæsen i to Dele. Den ene Deel indeholder alle de væsentligste Klædningsstykker, for at en Mand, naar Nøden kommer paa — og saa kan man bruge Meget, som man ellers ikke finder pent nok —, kan træde under Vaaben; disse Munderingsstykker bliver det i saadanne Stater paalagt hver enkelt Mand eller, forsaavidt som Manden er aldeles usformuende,

Communnen at skaffe tilveie mod en meget ringe aarlig Godtgjørelse. Den anden Deel, som udgjør det, der mere hører til Soldatens fuldstændige, ja, om man vil, pynnelige Beklædning, bliver holdt vedlige af Staten, og der har man saa kunnet have et overflødende Antal, maaskee det Dobbelte af det Mandskab, der var tilstede i Freden, erkjendende nemlig, at, naar Krig kom paa, saa behøvedes det ikke i det første Dieblit, og kunde anskaffes endda temmelig betimeligt, især nu, da Midler til at anskaffe Gjenstande af den Art ere saa lette. De Gjenstande, som saaledes enhver Mand maatte anskaffe, ere saadanne, som afgive gode Klædningsstykker til daglig Brug, idetmindste for den menige Mand. Dertil er lykkeligtviis vort Munderingsvæsen lidet efter lidet kommet, at det i alt Væsentligt er saammenfat af Klædningsstykker, som enhver Mand med Begvemmelighed kan bruge, og næsten under enhver Omstændighed er tjent med at gaae med. Det er kun saa Stykker; det er et Par Klædes Buxer af den Farve, som engang er valgt til at være den militaire Farve, en kort rund Klædes Trøje og endelig det, man kalder Kappen. Med disse tre Stykker vil Enhver indsee, at en Mand under alle Omstændigheder er fuldt velbeklædt. Er det i varmt Veir, saa vil enhver Mand kunne finde sig i at marschere i den korte Trøje; er det Mellemveir, hverken koldt eller varmt, saa vil Enhver kunne tænke sig, at man meget godt kan marschere ved at trække Trøjen af og tage Kappen paa, holdende Trøjen paa Armen under Kappen, og, er det koldt, saa tager man den yderste Hjælp, idet man isører sig baade Trøjen og Kappen, og paa denne Maade er man hjulpen med disse Klædningsstykker. Har Soldaten dertil Sko og vor lille usfyldige blaa Hue, som man har sat tilside, men som man veed meget godt kan bruges i Krigstid, saa er den hele Beklædning, som er paalagt en Mand under Vaaben, klar, saaledes at den kan bruges sieblikkeligen, og der kommer ingen Kamp imellem Møllene og Klæderne; thi Klæderne ere Mandens Eiendom, og han vil nok sørge for at bekæmpe Møllene og for Midler til at fremtvinge Klædernes Vedligeholdelse. Det er allerede nu Pligt for enhver Mand, som er